

Et medlems historie med fokus på hjælp efter Serviceloven ved Benny Rasmussen.

Som opfølgning på Bodils indlæg holdt Benny Rasmussen et kort indlæg, hvor han berettede om forløbet med sin datter, der er født i 1990. Da hun stadig var ganske lille, begyndte man at få mistanke om, at hun havde nedsat syn. Et besøg hos en øjenlæge bekræftede dette og fastslog, at grunden var, at hun havde løse linser.

Dette og flere undersøgelser medførte, at man stillede diagnosen Marfan Syndrom og der blev foretaget øjenoperation (fjernelse af linserne), hvilket bedrede synet.

Men diagnosen Marfan Syndrom medførte, at mange dage gik med undersøgelser og dermed mange dage væk fra arbejde for forældrene. Man tog kontakt til kommunen for at få støtte til dette i form af kompensation for tabt arbejdsfortjeneste.

Familien oplevede ved telefonopkald til kommunen at blive stillet fra afdeling til afdeling for i sidste ende alligevel at blive stillet tilbage til person nr. 1! Ingen vidste rigtig noget, ingen tog stilling og en enkelt foreslog, at forældrene bare meldte sig syge!

Dette bedredes, da familien blev tilknyttet en af kommunens handicapsagsbehandlere, der havde tilstrækkelig viden om lovgivningen på området. Ikke alt blev problemfrit, men dog nemmere. Det lykkedes at få hjælp til merudgifter til tøj og sko. Der kunne også godt bevilges taxibefordring til handicapridning, men ikke kilometerpenge til kørsel i egen bil, hvilket var irriterende, når datteren stadig var så lille, at en af forældrene gerne skulle være med.

Da 18 års fødselsdagen nærmede sig – 3 mdr. før – blev der foranstaltet møde i kommunalt regi, dette med medvirken fra Jobcenteret. Der blev planlagt arbejdsprøvning og senere jobtræning og det blev vurderet, at datteren kunne klare 20 timers arbejde pr. uge. Herefter overgik datteren til forrevalidering, hvor hun tog en HF-eksamen.

Har nu påbegyndt pædagogstudiet, får SU og har søgt om handicaptillæg til SU'en.